

[Bertel Dahlgaard.]

til at give understøttelse i stedet for arbejde. Derved blev refusionsordningens udligning forskudt i uheldig retning. Det førte til, at man ved gennemførelsen af den fælleskommunale skatteudligning i 1937 lod den fælleskommunale udligningsfond overtage en trediedel af den mellemkommunale refusionsordnings forpligtelser, hvorved denne refusionsordning kom til at virke på en mindre understøttelsesmasse. Denne ændring var under de ekstraordinære forhold dengang ikke blot sagligt forsvarlig, men absolut nødvendig. Desværre måtte den samtidig medføre, at den i forvejen lidet overskuelige refusionsordning blev endnu mere indviklet. Når man tænker på de utallige taler og avisartikler, som i tiden derefter blev begået vedrørende disse materier, og hvori man ofte forvekslede refusionsordning med udligningsordning og sammenblandede ting, som ikke havde noget med hinanden at gøre, kan det næsten svimle for en.

Begge disse udligningsordninger bør nu forsvinde. Refusionsordningen er en udligning på budgettets udgiftsside, og den fælleskommunale udligning er en udligning på budgettets indtægtsside. Derfor må der ved denne skattereform kunne ske en sådan udligning gennem skatte- og tilskudsordningen, at refusionsordningens udligning kan undværes og hele denne administration spares. Det er helt urimeligt indenfor milliardbudgetter at opretholde en indviklet ordning for kun at foretage en udligning på ca. 9 mill. kr.

Som et eksempel på et område, hvor den højtærede ministers forslag skaber ny og indviklet og meget stor administration, skal jeg nævne den form for skat på kapitalvinding, som foreslås. Med denne skat på kapitalvinding bevæger vi os på et af de allervanskeligste skatteområder, fordi det er så svært at afgrænse de forskellige forekommende tilfælde af økonomiske handlinger i det praktiske liv. Da skattekommissionen i sin tid foreslog denne nydannelse i vor skattelovgivning, havde kommissionen en stærk følelse af disse vanskeligheder. Kommissionen undlod at stille forslag om skatteprocentens højde, kommissionen frarådede at inddrage obligationsomsætning under kapitalvindingsskatten, og det fore-

sloges, at et nettotab i det enkelte år kunne overføres til fradrag i de følgende år uden nogen tidsbegrænsning samt endelig, at der skulle fastsættes et antageligt skattefrit mindstebeløb, så skatten kun skulle betales af det overskydende beløb. Når jeg nu sammenligner dette med ministerens forslag, har det undret mig meget, at ministeren på dette punkt i nogen grad er faldet med døren ind i huset eller — for at bruge et andet populært udtryk — her har trampet sådan rundt i spinaten. Det ligner ham egentlig ikke. Hele obligationsomsætningen inddrages og skaber hermed et næsten ukontrolabelt område. Den fulde kapitalgevinst beskattes, medens et påfølgende kapitaltab kun kan fradrages i indkomsten med halvdelen i det pågældende år. Det skattefrie beløb er sat til kun 1 000 kr., og skatten er sat så højt som til 35 pct. Hele systemet vil kræve en kæmpemæssig administration, og jeg er sikker på, at den højtærede finansminister ved nærmere eftertanke vil være folkettinget meget taknemlig for den fornødne korrekturlæsning på dette indfald.

Det radikale venstre afviser ikke forhandling om en kapitalvindingsskat på visse områder, navnlig ikke, fordi den bestående ordning med hensyn til beskatningen af ikke-erhvervsmæssigt salg af aktiver er så utilfredsstillende med sin bestemmelse om, at skattepligten for fortjeneste ved afhændelse af disse aktiver er betinget af, at der foreligger spekulation. Men de foreslåede regler er efter vort skøn for rigoristiske og for lidt gennemtænkt. Gennemførelsen af dem vil have helt uberegnelige følger for befolkningens økonomiske dispositioner. Jeg skal i denne forbindelse blot nævne, at livsforsikringsudbetalingers inddragelse under kapitalvindingsskatten utvivlsomt meget stærkt ville påvirke tegningen af livsforsikringer. Man kan vel iøvrigt ikke se bort fra, at det ville være en meget mærkelig tilstand, at staten først giver store skattelettelser for betalte livsforsikringspræmier for derefter at indføre en ny beskatning ved forsikringsbeløbenes udbetaling. Men som sagt, det radikale venstre vil gerne forhandle om en udbygning og udvidelse af de gældende bestemmelser om beskatning af visse eengangsindtægter. Det er indlysende, at der her